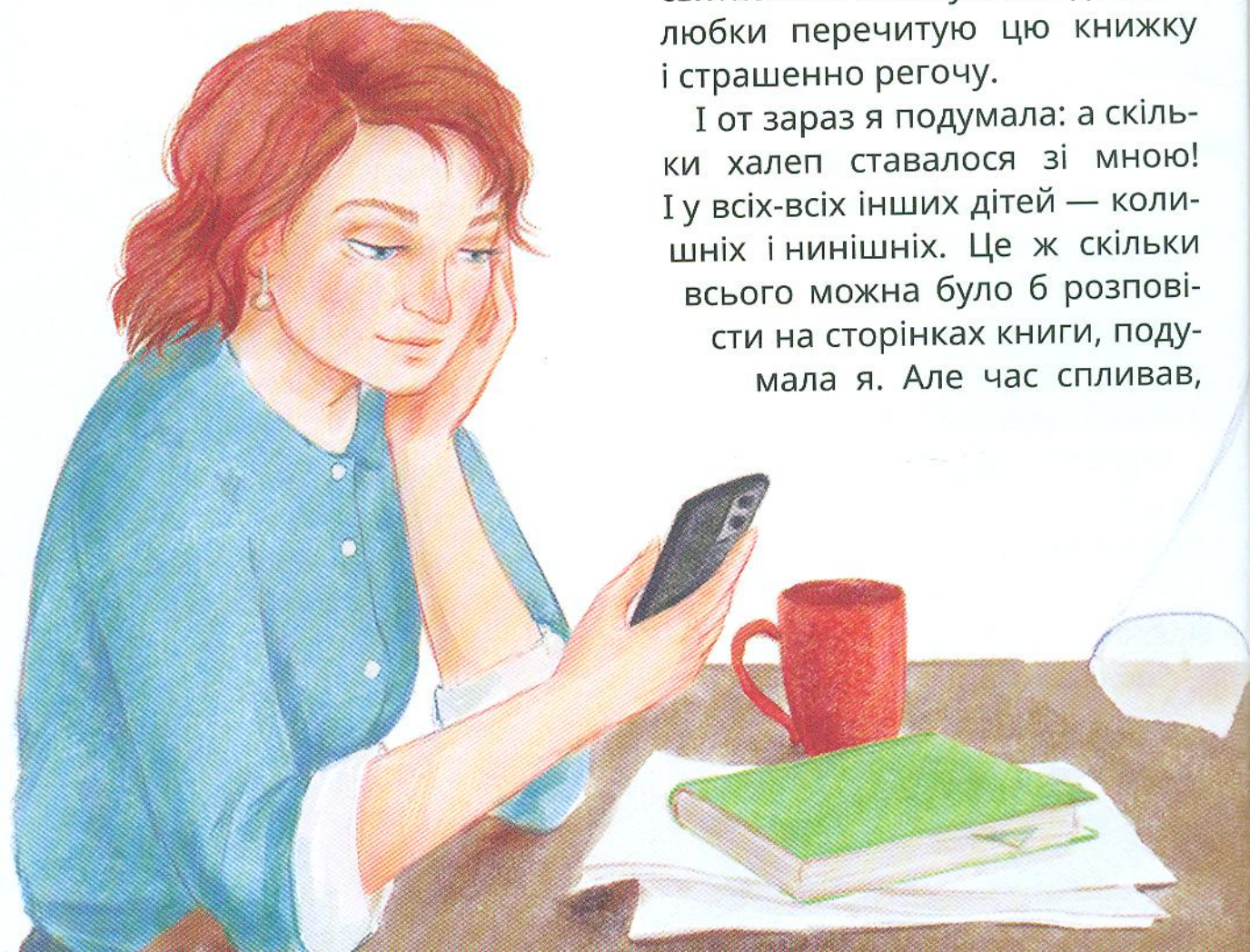

Віг авторку

Поряд із моєю школою в маленькому промисловому місті була книгарня. Я завжди заходила до неї і розглядала книжки. А коли вдавалося зекономити гроші на сніданках — купувала щось почитати.

І от саме тоді, коли мені було років одинадцять, я придбала зелену книжку про хлопця, для якого вскочити в халепу — то звична справа! Застрягає в ліфті, вивалюється з візка на атракціонах, опиняється в клітці зі слоном, помилково з'їдає сорок яєць, які мама відварила для святкового салату... Я й досі залюбки перечитую цю книжку і страшенно регочу.

І от зараз я подумала: а скільки халеп ставалося зі мною! І у всіх-всіх інших дітей — колишніх і нинішніх. Це ж скільки всього можна було б розповісти на сторінках книги, подумала я. Але час спливав,

а мрія написати про свої пригоди так і залишалася мрією. Аж доки не трапилося таке...

Якось я сиділа на кухні й читала новини — найкраще заняття для дорослих.

Читала і поглядала у вікно на літній серпанок, який чудово пахнув дощем, липою і зовсім трохи — пиріжками з яблуками.

— Я так і знала, що ти отак нудно сидітимеш і читатимеш новини, — раптом почулося мені, — невже це цікаво?

Я підвела очі й побачила, що на підвіконні сидить якесь дівчисько з довгими розпатланими косами, в смугастій спідниці, з-під якої стирчать гострі, перемазані зеленкою коліна.

— Не так вже й цікаво, — погодилась я, — але що ж іще робити? Посуд я помила, рушники попрала...

— І ти тепер так живеш? — не вгамовувалось дівчисько.

— Ну то й що?

— А пам'ятаєш, як ти хотіла бути льотчицею?

— Хіба? — здивувалася я.

— А ще — хотіла зніматися в кіно...

— Ха-ха-ха, які дурниці ти кажеш! — засміялась я. — Я серйозна доросла людина! У мене купа справ. Облиш мене у спокої.

— Ой, та про що з тобою тепер розмовляти? — і дівчинка миттєво перекинула ніжки через підвіконня, стрибнула вниз і... зникла.

— О, ні! — отямилась я. — Це ж сьомий поверх!

І кинулася до вікна. Але на подвір'ї було тихо і спокійно. Липово-яблучні сутінки нічим не порушились.

Враз я згадала цю дівчинку!!! Та це ж була я! Тільки багато-багато років тому! Гарячий сором рум'янцем залив мої щоки.

Моя маленька мрійнице, якими вітрами тебе занесло сюди — в мій дорослий світ?!

Мені закортіло знову побачити цю дівчинку, яка стверджувала, що хотіла стати льотчицею. А для цього треба було відкласти нудні новини, заплющити очі і почати згадувати...

